

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **M.Ł.**,
skazanego z art. 177 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 12 lutego 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV Ka 1074/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu
z dnia 6 października 2023 r., sygn. akt III K 2133/22,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji, obciążyć skazanego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 6 października 2023 r., sygn. akt III K 2133/22, M.Ł. został uznany za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2022 roku w Z., woj. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że będąc po użyciu środka odurzającego w postaci tetrahydrokannabinolu o stężeniu 1,97 ng/ml co odpowiada oddziaływaniu na ośrodkowy układ nerwowy jak alkohol w stężeniu w zakresie od 0,2 promila do 0,5

promila, kierując samochodem marki O. o nr. rej. [...], jadąc po łuku drogi w lewo przekroczył oś jezdni, zjechał na lewy pas ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z jadącym z przeciwnego kierunku ruchu rowerzystą H.P., który po zderzeniu z pojazdem O. został od niego odrzucony i uderzył w jadącą za nim A.P., w następstwie czego H.P. doznał licznych obrażeń, w tym obrażeń klatki piersiowej i głowy skutkujących zgonem, a A.P. doznała obrażeń w postaci urazu twarzoczaszki z ranami warg i złamaniami zębów bez możliwości odbudowy protetycznej, złamania żuchwy na pograniczu guzowatości brodowej i trzonu po stronie lewej oraz szczelinami złamań przyśrodkowej powierzchni tylnej części trzonu żuchwy, urazu klatki piersiowej ze złamaniem trzonu mostka, urazu kręgosłupa piersiowego z kompresyjnym złamaniem trzonów kręgów Th4 i Th5, złamaniem między wyrostkowych części łuku kręgu Th5, obustronnym złamaniem wyrostków żebrowych kręgu Th4 oraz kręgów Th5, 6 i 7 po stronie prawej oraz przykręgosłupowym złamaniem żeber od I-V z krwiakiem w tkankach śródpiersia tylnego, bez cech odmy opłucnowej i śródpiersiowej, urazu głowy z niewielką ilością krwi nad namiotem mózdzku oraz w zbiorniku międzykonarowym, urazu kręgosłupa szyjnego z niewielkim podwichnięciem w obu stawach szczytowo-obrotowych i urazu kończyny górnej prawej ze złamaniem nasady dalszej kości promieniowej, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas znacznie dłuższy niż dni siedem,

tj. występkę z art. 177 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; ponadto, na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M.Ł. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M.Ł. na rzecz pokrzywdzonej A.P. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 20000 złotych, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M.Ł. na rzecz A.P. (żony zmarłego pokrzywdzonego H.P.) nawiązkę w kwocie 30000 złotych.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec M.Ł. za przypisane mu przestępstwo w wymiarze roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec M.Ł. kary 3 lat pozbawienia wolności, orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Obrońca oskarżonego – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia (art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.) oraz zarzuty rażącej niewspółmierności kary, nawiązki oraz zadośćuczynienia – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zapisu dotyczącego kierowania samochodem będąc po użyciu środka odurzającego i orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary w łagodniejszym wymiarze oraz środków kompensacyjnych w niższej wysokości.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 42 § 1 k.k.) oraz rażącej niewspółmierności kary – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pięciu lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ewentualne uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2024 r., sygn. IV Ka 1074/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności podwyższył do 3 lat,
 2. okres, na jaki wymierzono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższył do 6 lat,
 3. uchylił rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu i nawiązce na rzecz żony zmarłego pokrzywdzonego;
- II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu II instancji kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty rażącej obrazy przepisów prawa:

I. art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dowodu z dokumentu w postaci sprawozdania z badań laboratorium L. w S. na okoliczność weryfikacji prawidłowości przeprowadzonych badań w niniejszym postępowaniu - zgodnie z dobrą praktyką laboratoryjną wskazującą na określenie wartości metabolitu, co w niniejszej sprawie pominięto z uwagi na fakt, iż zdaniem Sądu II instancji wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, podczas gdy potwierdza on okoliczności podnoszone przez całe postępowanie sądowe - kwestię braku prawidłowości w zakresie przeprowadzenia badań i sporządzenia opinii, a ponadto Sąd ten odroczył wydanie wyroku, co wskazuje na możliwość zapoznania się z przedmiotowym dokumentem;

II. art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych z dokumentów, jak również w zakresie wcześniej wskazywanym przez obrońcę, sformułowanych w piśmie z dnia 8 lutego 2024 r. z uwagi na fakt, iż zdaniem Sądu II instancji wnioski te w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, podczas gdy potwierdziłyby one okoliczności podnoszone przez całe postępowanie sądowe — kwestię braku prawidłowości w zakresie przeprowadzenia badań i sporządzenia opinii, a ponadto Sąd ten odroczył rozprawę na termin z urzędu;

III. art. 433 § 2 k.p.k. w związku art. 457 § 3 k.p.k., poprzez niedokładne rozważenie zarzutów apelacji, ujawnione w pisemnych motywach podjętego rozstrzygnięcia, mające jednocześnie istotny wpływ na jego treść, a to poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów obrazy przepisów postępowania, tj.

1. art. 170 § 1 pkt. 3 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie przesłuchania świadka B.K. z uwagi na fakt, iż zdaniem Sądu I instancji przeprowadzenie tego dowodu byłoby nieprzydatne dla stwierdzenia wnioskowanych okoliczności, podczas gdy w toku postępowania ujawniono liczne rozbieżności i wątpliwości w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, tj. w zakresie pobrania i transportu próbki, zniszczenia próbki przed zakończeniem postępowania karnego, braku przedstawienia całościowej dokumentacji, zakresu błędu pomiarowego i jego obliczania, prawidłowości przyjętej metodologii badań toksykologicznych, wpływu wyniku na sprawność motoryczną oskarżonego, możliwości określenia ilości substancji metabolizujących, konieczności przebadania

drugiej próbki pobranej od oskarżonego, wpływu badania z dnia 28 lutego 2022 r. na otrzymany wynik, standardów wykonywania badań toksykologicznych, a ponadto wyżej wymieniony sporządził opinię prywatną która te okoliczności wskazała i posiada wiadomości specjalne, a dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy oraz po jego przeprowadzeniu i dogłębnej analizie opinii Sąd winien podjąć decyzję o ewentualnym powołaniu innego biegłego,

2. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie odtworzenia nagrania telefonicznego na numer alarmowy z dnia 25 lutego 2022 r., bowiem zdaniem Sądu I instancji okoliczność ta została wykazana poprzez postępowanie dowodowe, podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w zakresie okoliczności zdarzenia, a także zachowania oskarżonego,

3. art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów, polegających na niewyczerpującym, fragmentarycznym, kierunkowym, nielogicznym i nieuwzględniającym zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności w zakresie przyznania waloru wiarygodności poszczególnym dowodom, przy jednoczesnym uznaniu za nierzetelne lub nieprzydatne pozostałych, a to między innymi poprzez:

a. uznanie za wiarygodne sprawozdania z badań z zakresu wypadków drogowych (lustracja), bowiem zdaniem Sądu I instancji nieistotne dla ustaleń stanu faktycznego są rozbieżności, co do tego które czynności w ramach lustracji przeprowadzali którzy członkowie zespołu, podczas gdy ujawniły się poważne wątpliwości co do kwestii obecności członków zespołu podczas sporządzania protokołu, zakresu ich czynności oraz rzeczywistego zaangażowania w przebieg lustracji,

b. uznanie za wiarygodne sprawozdania z badań z zakresu wypadków drogowych w zakresie braku ujawnienia uszkodzeń oraz błędów konstrukcyjnych drogi oraz występującego oznakowania, podczas gdy miejsce zdarzenia było przygotowane pod kątem remontu, nie było żadnych oznaczeń poziomych ani

pionowych, oświetlenia, a krawędzie jezdni były niewidoczne, wyszczerbione, co uniemożliwiało kierującemu przyjęcia właściwego toru jazdy, a także kąta skrętu,

c. ustalenie, że rowerzyści posiadali odblaskową odzież, a także prawidłowe oświetlenie, podczas gdy obydwójce ubrani byli w czarne ubrania z małymi elementami odblaskowymi, a z uwagi na umiejscowienie rowerzystów w stosunku do kierującego samochodem osobowym niemożliwe było zobaczenie światła, które skierowane było na wprost w stosunku do toru jazdy rowerzystów,

d. uznanie za wiarygodną opinię z przeprowadzonych badań z zakresu chemii dot. krwi oskarżonego, uzupełniającą opinię biegłej M., uzupełniającą opinię biegłego R.R., podczas gdy z uwagi na śladową ilość THC we krwi oskarżonego wyżej wymienione opinie budzą wątpliwość w zakresie:

i. granic błędu pomiarowego, ponadto wynik może wynikać z błędu popełnionego podczas wieloetapowego procesu badawczego,

ii. próbka została zniszczona wobec czego niemożliwe jest zweryfikowanie wyniku, a także odtworzenie jak finalnie proces badawczy przebiegał,

iii. biegli udostępniali informacje w zakresie postulatów co do przeprowadzania badań, a nie przebiegu tego konkretnego badania,

iv. niedługo po badaniu próbki doszło do wymiany linera i septy,

e. odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego M.Ł. w zakresie dotyczącym kierowania feralnego dnia po użyciu środka odurzającego, podczas gdy ten będąc w tej sprawie przesłuchiwany, konsekwentnie opisywał przebieg zdarzeń, zaprzeczył użyciu środków odurzających, przedstawiając alternatywną logiczną wersję zdarzenia, przyznał się ponadto do naruszenia zasad ostrożności, co świadczy o chęci poniesienia odpowiedzialności za popełnione przez siebie czyny zabronione,

f. odmowę wiarygodności prywatnej opinii z badania laboratoryjnego z uwagi na sprzeczność z opiniami biegłych sądowych, podczas gdy wskazana wyżej opinia wskazywała na wątpliwości co do przeprowadzenia badania próbki krwi, od jej

pobrania do uzyskania wyniku, a wszelkie wątpliwości winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego,

g. uznanie na wiarygodne zeznania świadków A.U., J.K. oraz A.N. w zakresie widoczności rowerzystów odnośnie oświetlenia i odblasków, podczas gdy z oględzin odzieży poszkodowanych wynika, iż ubrani oni byli w czarne ubrania z małymi elementami odblaskowymi, a lampki rowerowe nie były widoczne dla oskarżonego,

co doprowadziło do oparcia poczynionych ustaleń wyłącznie na dowodach obciążających skazanego i w dodatku pozostających ze sobą w sprzeczności co do wielu istotnych okoliczności, z pominięciem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, które w sposób znaczący uwypukliły istniejące w tej sprawie mankamenty i wątpliwości, a tym samym w myśl zasady *in dubio pro reo* powinny skutkować uniewinnieniem skazanego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie obu wydanych w sprawie wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Świdnicy, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnej.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu stwierdzić należy, że Sąd II instancji miał podstawy do oddalenia na rozprawie odwoławczej w dniu 16 kwietnia 2024 r. (k. 645v) wniosku o przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci sprawozdania z badań laboratorium L. w S. na mocy art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., albowiem wobec faktu, że dokument ten dotyczył innej sprawy tego rodzaju inicjatywa zmierzała w oczywisty sposób do przedłużenia postępowania,

niezależnie do późniejszego jego dalszego trwania. Zaaprobować należy również stanowisko Sądu odwoławczego w zakresie sposobu odniesienia się do inicjatywy dowodowej, do której odnosi się kolejny zarzut kasacyjny. Obrońca skazanego nie wykazał wadliwości procedowania Sądu odwoławczego w tym zakresie, ograniczając się do wyrażenia poglądu o charakterze polemicznym, który nie uwzględnia toku postępowania dowodowego przed Sądem I instancji, w ramach którego przeprowadzono także dowód z uzupełniającego opiniowania biegłych sądowych dotyczący badań laboratoryjnych na obecność kanabinoidów i ich metabolitów we krwi skazanego. W kontekście argumentacji autora kasacji warto podkreślić że już Sąd *meriti* zaznaczył, iż biegła M.C. stwierdziła, że już po trzech dniach brak jest możliwości wykrycia aktywnego THC we krwi osoby badanej, która nie jest uzależniona od przetworów z roślin konopi i zażyła je okazjonalnie (pkt 2.2. uzasadnienia wyroku Sądu *meriti*).

Odnosząc się do ostatniego zarzutu stwierdzić należy, że pomimo jego rozbudowania, ma on li tylko charakter polemiczny, na co wskazuje już samo wskazanie na obrazę art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i przedstawienie zagadnień odnoszących się w istocie do procedowania i oceny dowodu przez Sąd I instancji, co potwierdzają liczne sformułowania ocenne w uzasadnieniu tej części kasacji odnoszące się postępowania przed Sądem *meriti*. Trzeba też zaznaczyć, że kwestia znajdowania się skazanego pod wpływem środka odurzającego znalazła się wprawdzie w opisie czynu przypisanego M.Ł., jednak nie rzutowała ani na kwalifikację prawną czynu, ani nie została powołana jako okoliczność obciążająca przy wymiarze kary w uzasadnieniach Sądów obu instancji. W istocie bowiem fundamentalnym ustaleniem z punktu widzenia wyczerpania zespołu znamion przestępstwa spowodowania tzw. ciężkiego wypadku komunikacyjnego było naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na przekroczeniu osi jezdni i zjechaniu na lewy pas, co skutkowało zderzeniem z jadącym prawidłowo H.P. a następnie uderzeniem przez tego pokrzywdzonego w A.P.. To ustalenie stało się fundamentalne dla sprawy i nie zostało w żaden sposób zakwestionowane.

Jeśli chodzi o kwestię oświetlenia i odblasków na odzieży pokrzywdzonych, to oprócz tego, że Sąd I instancji poczynił w tym zakresie ustalenia faktyczne, które co do zasady nie podlegają kwestionowaniu na etapie postępowania kasacyjnego,

stwierdzić należy, że w układzie sytuacyjnym analizowanego zdarzenia okoliczność ta pozostaje bez istotnego znaczenia, albowiem niezależnie od przyczyn, z powodu których skazany nie dostrzegł pokrzywdzonych, w ogóle nie powinien był wjechać na pas ruchu, którym się poruszali. Konkludując wolno wyrazić pogląd, że argumentacja obrońcy skazanego oprócz tego, że ma z gruntu charakter polemiczny nie zaś problemowy – wskazujący na uchybienia po stronie Sądu odwoławczego w ramach kontroli instancyjnej, to przede wszystkim zdaje się pomijać fundamentalne i nie budzące wątpliwości fakty, które stanowiły podstawę przypisania M.Ł. przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji, obciążając skazanego.

[WB]

[r.g.]